

[Lykketoff]

ster – og beskærer deres levestandard kraftigt. Det er en gedigen besparelse. Derimod fremstilles det som lidt odiøst, en grim skatteforhøjelse, en trussel mod reallønnen, hvis man ville klare det samme finansielle problem ved, at vi alle sammen betalte 40 kr. mere om måneden. Jeg nægter at anerkende den måde at stille tingene op på, jeg synes, den er meget lidt frugtbar for den politiske debat, men den afslører selvfølgelig en forskel i grundholdningen til, hvordan fordelingen af goderne skal være her i samfundet, en forskel, som vi ikke har udryddet ved at lave en aftale om finansloven for 1992.

Så gjorde finansministeren nogle bemærkninger om, at jeg var vist ked af, at finanspolitikken var for stram, men at Socialdemokratiet var indstillet på en endnu strammere finanspolitik. Begge dele beror på en misforståelse. Ingen tvivl om, at den finanslov, vi vedtager om et øjeblik, er væsentlig bedre end det oplæg, regeringen kom med i august. Det er derfor, vi har kunnet lave forlig. Jeg synes, det er meget opmuntrende, når Arbejderbevægelsens Erhvervsråd siger, at aftalen skaber plads til i alt 20.000 ekstra på arbejdsmarkedet i sammenligning med regeringens oplæg. Det er godt nok.

Men vi havde ønsket en anden prioritering, ikke en strammere finanspolitik. Vi havde ønsket en fremrykning af offentlige investeringer gennem en infrastrukturfond og lignende tiltag, som kunne bevirke, at aktiviteten gik i vejret netop dér, hvor det havde en fremtid i sig og kunne styrke konkurrenceevnen. Vi kom et godt stykke hen ad vejen, men vi ville hellere være gået endnu længere og til gengæld have bremset en forholdsvis stor stigning i privatforbruget. Det er muligvis den mest populære vej, men jeg tror ikke, det er den mest produktive vej til varig balance i dansk økonomi og høj beskæftigelse, at vi alene satser på en stor stigning i privatforbruget. Så det, vi ønskede, var altså en anden sammensætning, ikke en strammere politik.

Jeg sagde om det resultat, vi er nået frem til, at det bliver noget mindre stramt, end regeringen vurderer nu. Det får vi så se. Men det er altså min vurdering, fordi en del af finansieringen kan være lidt tvivlsom. Det gør ikke så meget i en situation, hvor vi har et stort betalingsbalanceoverskud, men til gengæld en rigtig elendig samlet beskæftigelsessituation. For det

er jo her, diskussionen om skønmaleriet kommer frem. Det, vi opnår, er en alt for lille forbedring af beskæftigelsen i forhold til problemets uhyggelige størrelse.

Vi kan ikke tilslutte os skønmaleriet, fordi stabiliseringspolitikken er lykkedes, sådan som vi også har ønsket det; fordi prisstabiliteten bevares, sådan som vi har ønsket det; fordi betalingsbalancen er forbedret, sådan som vi naturligvis også alle sammen har ønsket det. Det er ikke nok, og som jeg sagde i morges, er det derfor kun en ringe trøst, at det er to udefra kommende faktorer, som først og fremmest forklarer forbedringen i betalingsbalancen. Men der er stadig væk ikke taget fat på de mere grundlæggende strukturproblemer, som er årsagen til, at vi har mistet 70.000 job i den private sektor i de sidste 4 år, og at vi har ca. 300.000 ledige til trods for en meget ringe tilgang til arbejdsmarkedet.

Jeg tror ikke, at regeringens optimistiske prognoser om beskæftigelsesudviklingen, især i 1993 og fremefter, kan opfyldes, uden at vi her i Folketinget på en lang række ekstra punkter gør meget mere ud af disse strukturproblemer, end der er indeholdt i finanslovaftalen. Og når vi taler strukturreformer, taler vi først og fremmest om en strukturreform for dansk erhvervsliv, der kan sætte yderligere gang i produktiviteten, fornyelsen, den teknologiske fremgang, opdyrkningen af nye markeder, samarbejdet mellem privat og offentlig virksomhed – kort sagt medvirke til, at vi kan komme ud med noget af det, vi er gode til her i landet, nemlig en høj kvalitet i den offentlige service, og også gøre det til en eksportartikel.

Så taler vi om at gå langt videre, end vi er blevet enige om nu, på uddannelsesområdet, både på de videregående uddannelser, så alle unge kan få et tilbud, og på efteruddannelsesområdet, som både erhvervslivet og vi fra det offentlige side, fra regeringens og Folketingets side, skal gøre en indsats for.

Så taler vi selvfølgelig om i fællesskab at fastholde en lav omkostningsudvikling og supplere med en skattestrukturreform, der gør, at vores system bliver mere rationelt, lægger mere op til erhvervsudvikling og mindre til plad, kommer til at ligne de andre lande i Europa meget mere.

Og endelig taler vi om at omvurdere holdningen til den offentlige service – ikke at vi ik-